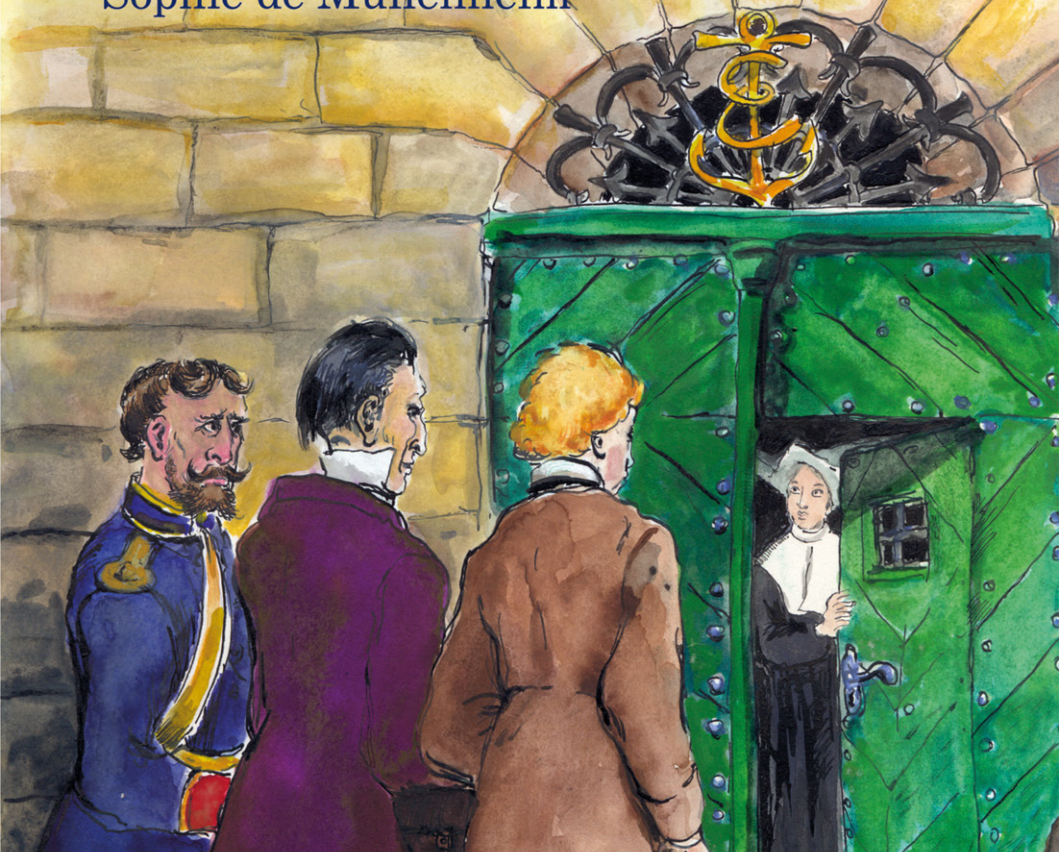

SESTRY NADĚJE

Zapomenutá závěť

Sophie de Mullenheim

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/E-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

SESTRY NADĚJE

Zapomenutá
závěť

Sophie de Mullenheim

©Fleurus Mame, Paris 2013

Illustrations © Vít Pelc, 2018

©Nakladatelství PAULÍNKY, 2018

Petrská 9, 110 00 PRAHA 1

Tel.: 222 311 206

E-mail: paulinky@paulinky.cz www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-313-9 (Tištěná kniha, 1. vyd.)

ISBN 978-80-7450-363-4 (PDF)

ISBN 978-80-7450-364-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7450-365-8 (Mobipocket)

Věnováno žákům školy Sainte-Marie de Riom

Prolog

Zámek Naděje 5. srpna 1832

„Charlotto!“

Élisabeth s otevřenou náručí spěchala k sestře. Charlotte se při pohledu na ni rozzářila a pokusila se aspoň trochu nadzvednout z polštářů. Seděla v pohodlném křesle s pokrývkou spočívající na jejích natažených nohou. Tomáš, její manžel, ji usadil venku, aby si trochu užila srpnového slunce roku 1832 a mohla obdivovat zahradu, ve které ráda trávila celé hodiny.

„Élisabeth,“ zašeptala velmi slabým hlasem. „Přece jste přijela.“

„Ano, Charlotto. Spěchala jsem, jak jen to bylo možné, hned co jsem se to dozvěděla.“

Charlotte se při pohledu na sestřiny rozčuchané vlasy usmála.

„Opravdu jste si pospíšila,“ poškádlila ji. „Je to vidět na vašem drdolu.“

Élisabeth se pousmála a upravila si hnědé pramínky vlasů, které se uvolnily při dlouhé jízdě v otevřeném kočáru.

„Vám by se nic takového nepříhodilo,“ odpověděla ve stejném duchu. „Vy jste tak krásná!“

Élisabethin hlas se při posledních slovech zlomil. Vždycky obdivovala Charlottinu krásu; její světlé, vlnité vlasy,

keré jí chuva dlouhé hodiny česávala, její jiskrné oříškové oči, její pravidelné a ušlechtilé rysy i její vysokou postavu. Dnes se ale Charlotte nepodobala té živé a krásné mladé ženě, kterou Élisabeth znala. Ze svého půvabu nic neztratila a její tvář byla stále stejně zářící, ale měla extrémně bledou pleť a byla tak vyhublá, že se Élisabeth sebe samé ptala, jak ještě může být naživu. A hlavně každé Charlottino gesto bylo velmi pomalé. Ta, která křižovala okolní vesnice, aby pomohla jedněm i druhým, teď budila dojem, že sebemenší pohyb ji stojí nesmírné úsilí.

„Jak se vám daří?“ zeptala se Élisabeth, aby se nepoddala emocím.

Charlotte si tiše povzdechla:

„Vidíte...“

„Tomáš se v dopise zmínil o choleře.“

„Řádila tu epidemie,“ potvrdila jí Charlotte. „Už ani nepočítáme mrtvé. Je to hrozná nemoc. A strašně rychle zabíjí.“

„A co děti ze sirotčince?“

„Přišli jsme o dvě dívenky,“ povzdechla si Charlotte. „Chudinky malé, byly tak slabé. Veškerá naše péče ani Tomášova léčba nestačily k jejich záchraně.“

„A co vy?“

„Copak já... to nestojí za řeč.“

Tón jejího hlasu dával znát opak, a Élisabeth se nenechala oklamat.

„Také jste dostala cholera?“ zeptala se jí.

Charlottě se nechťelo odpovídat. Raději si chtěla vychutnat chvíle se sestrou, než aby si stýskala nad svou nemocí.

„Ano i ne,“ odpověděla nejasně. „Ale mluvmé raději o vás!“ nadchla se a lehký ruměncé jí alespoň trošku zbarvil tváře.

Élisabeth se na chvíli upřeně zadívala na svou sestru a její prosebný úsměv jí přesvědčil, aby teď vstoupila do hry zase

ona. Bylo zbytečné prolévat slzy nad jejím osudem. Bůh jim dal příležitost, aby se naposledy setkaly, a určitě to nebylo proto, aby si samy nad sebou nařikaly. Élisabeth se tedy pustila do líčení svého života v Rusku. Tak dlouho už se neviděly! Od svého sňatku s Alexejem Ročenským v roce 1804 pobývala Élisabeth v Rusku. Do Francie se vracela každé dva tři roky.

„Katěnka je těhotná! Už jsem vám o tom nejspíš musela psát.“

Charlottin obličej se rozzářil. Stále milovala děti. Byly pro ni vším a zároveň jí byly nesmírně drahé. To byl důvod, proč jim věnovala všechn svůj čas, veškerou energii i celou svou lásku.

„Miminko se jí narodí už brzy,“ pokračovala Élisabeth. „Alexej mi potvrdil, že by to mělo být do měsíce. Je nádherná a je radost na ni pohledět. Anja stále stejně obskakuje svého Piotra. Je tak roztomilý, že podlehne všem jeho rozmarům. Jistě to není správné, ale nedokážu to mít své dceři za zlé. Nemůže mít další děti, lékaři jsou si tím jisti. Veškerou svou lásku tedy věnuje Piotrovi a rozhodně to nebude Nikolaj, kdo by jí v tom mohl bránit. Je tak málo doma.“

V Élisabethině hlase se objevil náznak starostlivosti. Kdykoli mluvila o své nejstarší dceři, nemohla se ubránit myšlence, že by byla šťastnější s jiným mužem. Nikolaj Karinovič byl nesmírně bohatý člověk, který trávil dny utrácením svého jmění ve hře nebo v bláznivých štvanicích po celém Rusku.

„Anuška,“ řekla zamýšleně Élisabeth a použila zdrobněliny jména, kterým svou dceru ráda nazývala.

„A co Ivan?“ zeptala se Charlotte, když viděla, že její sestra posmutněla.

Když Élisabeth uslyšela jméno svého jediného syna, okamžitě se vzpamatovala. Byla na něj tak hrdá.

„Ivan? Pokračuje ve své vojenské dráze v carské armádě. Každý o něm říká, že je věrný a přímý; jeho muži jej velmi ctí. Víte, že já bych nikdy nemohla říct opak,“ dodala Élisabeth s úsměvem, z něž se dala vyčíst všechna něha, jakou ke svému synovi chovala.

„Nataša...“ nadnesla Charlotte navzdory tomu, že začala pociťovat slabost.

Dlouhá rozmluva ji vyčerpávala, i když si to nechtěla přiznat.

„Nataša je naše světlo a radost,“ řekla Élisabeth něžně. „Vídáme ji sice málo, ale vím, že je nám ve svém klášteře bliž než kdokoli jiný z rodiny. Každý den se za nás modlí a modlitba nás sblíží.“

„Tak jako když jsme od sebe byly odloučené a každá z nás věnovala té druhé modlitbu, kterou nás naučili naši rodiče,“ zašeptala Charlotte a zavřela oči.

Zachvěla se. Přestože venku bylo teplo a byla přikryta teplou pokrývkou, chlad se zmocňoval jejího těla.

„Ano, tak jako my,“ opakovala Élisabeth něžným hlasem.

Podívala se na sestru. Élisabeth věděla, že Charlotte už tu brzy nebude. Tomáš jí to v dopise nezamlčel. Sám o sobě byl zázrak už to, že Charlotte zůstávala při životě tak dlouho. Bezpochyby čekala na sestru, aby se s ní mohla rozloučit.

„A v té modlitbě jedné za druhou budeme pokračovat,“ řekla dále Élisabeth a vzala sestřinu ruku, aby si ji položila na srdce.

Charlotte se usmála, ale neotevřela oči.

„Slibte mi,“ řekla tak slabým hlasem, že se k ní její sestra musela naklonit, aby ji slyšela. „Slibte mi, že uděláte všechno pro to, aby Naděje zůstala tím, o čem jsme vždy snily. Tomáš a naše dcera Agáta budou potřebovat vaši pomoc, aby učinili správná rozhodnutí.“

„Nemám pochyb, že by je neučinili. Oba dva vědí, jak vám zámek leží na srdci.“

„Slibte mi to,“ Charlotte pouze zopakovala.

Élisabeth jí stiskla ruku.

„Slibuji vám to.“

Charlotte se opět usmála.

„Tomáš,“ vydechla.

Élisabeth bez meškání vstala.

„Půjdu pro něj. Odpočíněte si...“ začala.

„... v Bohu,“ pokračovala pokojně Charlotte.

Její tvář byla najednou tak uvolněná a velmi krásná.

Na terasu zámku Naděje přivedla Tomáše z Tertru bezpochyby jeho intuice. Rychle se přiblížil a poklekl u nohou své manželky. Élisabeth se tiše vytratila. Chtěla je ve chvíli rozloučení nechat o samotě.

Kapitola I

Naděje 1. září 1890

„Otevřete!“

Brána sirotčince se otrásá pod nárazy klepadla. Sestra Cecílie stojící u vchodu do zámku je ochromená strachem. Nedokáže udělat ani krok, nohy jí vypovídají službu. Při každé další ráně na dveře nadskočí. Nastalá chvíle jí totiž připomíná to, co se přihodilo před několika měsíci. Myslela si, že v ten den zemře. Muž, který tenkrát tloukl na dveře, se nepodobal obvyklým návštěvníkům Naděje. Nepřišel žádat řeholnice o almužnu ani o lůžko na noc. Oči se mu horečnatě leskly, hlas měl chraplavý. Někoho hledal; a když mu sestra Cecílie odpověděla, že neví, kde se ta osoba nachází, přiložil jí nůž na krk v naději, že tak snadněji promluví. Bez zásahu Boží prozřetelnosti v osobě starého otce Pierrota by ji ten člověk zcela jistě zabil. Byl jako šílený.

Po této události ji matka představená chtěla zprostit služby spočívající v přijímání návštěv, ale sestra Cecílie to odmítla. Chtěla svůj strach překonat a dál si žít svým poklidným životem jako dřív. Muž, který na ni zaútočil, byl mrtev, a tak se už neměla čeho bát. Ale dnes, když vidí, jak se vrata otřásají v pantech, si sestra Cecílie uvědomuje, že přecenila své síly; ještě je příliš citlivá a křehká.

Rány na vrata se zdvojnásobují.

„Ve jménu zákona, otevřete!“

Sestra Cecílie strašlivě zbledne a opře se o zeď, aby nepadla. Místnost se s ní pomalu začíná točit, když tu ucítí, jak se jí zmocňuje pevná, ale něžná ruka a vede ji ke křeslu.

Sestra Marie Anežka zaslechla úderu a okamžitě přiběhla.

„Sedněte si, sestro Cecílie,“ říká. „Vezmu si to na starost.“

Sestra Marie Anežka zvedá hlavu a jde ke dveřím, zatímco si uhlazuje záhyby svého černého řeholního roucha. Snaží se zůstat klidná a vyrovnaná, ale srdce jí prudce buší.

„Ve jménu zákona, otevřete ty dveře!“ ozývá se znovu zvenčí.

„Už běžím!“ volá silným hlasem, aby si dodala odvahy.

Bušení okamžitě ustává a sestra Marie Anežka má tak čas na odsunutí těžké závory. Když konečně otevírá bránu, ocitá se tváří v tvář třem mužům. První z nich se napřímí a sklapne podpatky, jakmile ji uvidí. Pak smekne dvouhý klobouk a zdvořile ji pozdraví:

„Poručík Courbeau k vašim službám, sestro!“

„Dobrý den, poručíku,“ odpovídá sestra Marie Anežka.

Vlídne se na něj usmívá. Statečný četník je celý zmatený, když vidí, jak je milá a pohledná. Je třeba podotknout, že sestra Marie Anežka je skutečně naprosto okouzující se svou jemně pihovatou tvářičkou a s očima sršícíma důvtipem. Poručík Courbeau si poněkud nahlas odkašlává do sevřené pěsti, jak se snaží nabýt rozvahy.

„Co mohu udělat pro vás a pro tyto pány, poručíku?“ ptá se jej tedy sestra Marie Anežka a pohlédne na dva muže, kteří ho doprovázejí.

Četník znovu pokašlává, uhlazuje si kníry, sklapává podpatky a svůj dvouhý klobouk si tlačí k hrudi.

„Promiňte, sestro, nepředstavil jsem vám mistra Montberta...“

Muž po jeho boku před ni předstupuje s odměřeným výrazem. Je velmi vysoký, hodně hubený a ve svém přiléhavém tmavém obleku připomíná dlouhý prut, který jako by se měl už už přelomit. Jeho obličej je vyhublý. Propadlé bledé tváře mu dodávají vzezření nemocného člověka. Jeho velmi tmavé vlasy sčesané na bok připomínají havraní křídlo.

„Mistře,“ říká řeholnice a hlavou se mírně uklání. „Sestra Marie Anežka.“

Ten člověk je však stále jako z ledu a výraz jeho tváře se téměř nezmění ani tehdy, když se na oplátku lehce uklání zase on, aby sestru pozdravil.

„Mistr Montbert je notář,“ upřesňuje poručík Courbeau s rozpaky.

Pak se četník obrací k poslednímu členu skupiny, který dosud neřekl ani slovo. Je mladý, rovněž vysoký a velmi světlomaslý. Je mu asi kolem dvaceti let, stejně jako sestře Marii Anežce, ale vypadá velmi vyžile. Jeho pohled je prázdný, pleť našedle matná a spodní část obličeje má ochable svěšenou. Sestra Marie Anežka si nemůže pomoci a překvapeně si ho prohlíží.

„Pan Igor Karinovič,“ představuje ho četník.

Neznámý přistupuje k sestře Marii Anežce o krok blíž a rozmrzele se uklání. Mladé řeholnici tak neujde roztřepený okraj obleku elegantního střihu, ale už trochu vyšlého z módy. I hůl, kterou nonšalantně drží v ruce, vypadá, jako by pocházela z jiné doby. Její rukojeť je ošoupaná a vyhlazená tak, že arabesky vyryté do slonoviny jsou sotva znatelné.

„Pan Karinovič je Rus,“ upřesňuje poručík Courbeau.

Četník se na chvíli odmlčí, rukou si prohrábne vlasy a dívá se do země, aby se vyhnul průzračnému pohledu sestry Marie Anežky.

„Chtěli bychom mluvit s vaší matkou představenou,“ pokračuje jedním dechem.

Sestra Marie Anežka se znepokojeně napřimuje.

„Něco se přihodilo?“ ptá se.

Ubohý policista je ve velkých rozpacích.

„Ne ne,“ snaží se ji uklidnit. „Buďte klidná, nic se nestalo. Jen...“

Podívá se na ni lítostivým pohledem a rozpačitě si pohrává se svým dvourohým kloboukem. Mistr Montbert tedy předstupuje a suše pronáší:

„Požádali jsme o setkání s vaší představenou, sestro. Chceme mluvit s ní a pouze s ní. Mohla byste pro ni zajít?“

Sestře Marii Anežce se nelíbí jeho způsob mluvy ani jeho chování. Chladné vzezření mistra Montberta ji uvádí do rozpaků; tvář má bez výrazu a jeho držení těla je tak strnulé, že téměř ani nevypadá jako člověk.

„Koho jí mám ohlásit?“ ptá se a snaží se zůstat příjemná.

Poručík Courbeau se chystá odpovědět, ale notář ho přerušuje:

„Ohlaseť jí mistra Montberta a pana Karinoviče,“ dodává úsečně.

Pobledlý mladík se trochu napřimuje a ožívá. V jeho světlemodrých očích to podivně zajiskří. Zadíává se sestře Marii Anežce přímo do očí a unaveným hlasem pronáší:

„Igor Karinovič, pravnuček Élisabeth Ročenkovské, rozené Élisabeth z Naděje.“

Kapitola II

Ve stejné době v Lyonu

„Co si myslíte o téhle granátové barvě?“

Emílie ukazuje své přítelkyni Konstancii dekorační látku tmavě rudé barvy, která je pokryta drobnými, vyšívanými včelkami. Konstancie svraští čelo.

„Ztratíte tak hodně světla,“ poznamenává. „Dala bych přednost světlé barvě.“

Vysoká mladá dívka s plavými vlasy přelétává pohledem stoly prohýbající se těžkými štučky látek. Náhle se zastaví a přistoupí k modrozelenému damašku.

„Tohle se mi zdá mnohem vhodnější,“ navrhuje se spokojeným úsměvem. „Prosvětlí to váš salon, a místnost tak bude vypadat větší.“

Emílie se s ní shoduje a obdivuje látku, kterou její přítelkyně vybrala. Konstancie měla vždy velmi vytříbený vkus, pokud šlo o módu nebo o výzdobu. Zdělala to po své matce, paní Cerisaieové, která ji naučila kombinovat barvy a tvary. To byl také důvod, proč Emílie požádala svou přítelkyni, aby ji doprovodila do obchodního domu. Právě se nastěhovala do nového bytu a Teofil, její manžel a Konstanciin bratr, ji požádal, aby jej zařídila.

Obě dvě se od rána procházejí v poschodích Velkého bazaru, prvního obchodního domu v Lyonu. Vybírají látky

a nejrůznější doplňky, které by se mohly hodit do bytu novomanželů. Teofilovi rodiče jim jako svatební dar věnovali nádherné bydlení. Po dvou měsících, kdy novomanželé žili mezi krabicemi a hledali vhodné umístění pro každý kousek nábytku, mohou konečně pověsit záclony a rozestavět lampy, položit koberce a doplnit vše tím, co bytu dodá teplo domova. Emílie se do tohoto úkolu pustila s nadšením. Už se nemůže dočkat, až bude moci pozvat své přátele a uspořádat první večere jako vdaná paní.

V každém oddělení prodavač zaznamenává zboží, o které má Emílie zájem a jež jí bude do několika dnů dodáno. Dekorativní látka bude doručena přímo k paní Deninové, švadleně, která bude mít na starosti nastřížení a ušití záclon, polštářků a přehozů, které se budou vzájemně doplňovat.

Všude, kam Emílie s Konstancíí přijdou, na nich ulpívají pohledy. Emílie vypadá v tyrkysových šatech, které dávají vyniknout její bílé pleti a tmavěhnědým očím, nádherně. Na hlavě má pouze jednoduchý malý klobouček připevněný mírně na stranu na tmavých loknách. Její čerstvá láska jí dodává červeň do tváří a jiskří jí v očích. Také Konstancie stojící vedle ní je krásná. Bleděmodré saténové šaty ladí k barvě jejích očí. Do vyčesaných světlých vlasů si koketně připevnila péřového ptáčka, který jí dodává svěží mladistvé vzezření. Konstancii je, stejně jako Emílii, dvacet let a je zamilovaná!

„Byla bych pro ten tmavězelený prýmek k uchycení vašich závěsů!“ dodává Konstancie, která právě objevila oddělení se šňůrkami, střapci, záclonovými sponami a bambulkami nejrůznějších barev.

Je to poprvé, co mohou obě přítelkyně jít, kam se jim zachce, aniž by byly následovány dvěma guvernankami, Evženií a Ernestýnou, které jim většinou dělaly garde. Emílie je nyní vdaná paní a už nepotřebuje Evženiinu bdělou pozornost, a navíc může sama dělat gardedámu své přítelkyni.

Emílie si vychutnává tuto nově nabytou svobodu a vnímá ji také Konstancie. Co se týče Evženie, ta si tento nový rytmus pochvaluje: rušný život její mladé paní ji začínal unavovat.

„Podívejte se na to nádherné hedvábí!“ zvolá Emílie a hladí ústřížek čistě bílé látky. Mohla byste si z ní dát nastříhnout na svatební šaty,“ dodává šibalsky.

Konstancie se začervená. Od svatby své přítelkyně se nemůže ubránit pomyslením, že brzy přijde řada i na ni. Se špatně skrývanou netrpělivostí očekává okamžik, kdy bude moci začít s přípravami na svou vlastní svatbu, vybere si šaty a bude běhat s matkou po obchodech a shánět ložní a jiné prádlo do výbavy. Už si představuje iniciály, které nechají vyšít na ručníky, ubrusy a prostěradla. Písmena D a K se budou na látkách vzájemně proplétat jako znamení lásky mezi Dimitrijem a Konstancií.

„Kdy se má vrátit?“ ptá se jí Emílie a probouzí ji tak ze snění.

„Za deset dní,“ povzdechne si Konstancie. „Jak pomalu mi do té doby bude utíkat čas.“

S Dimitrijem Ročenským se setkala teprve před několika měsíci. Mladý Rus cestoval po Francii a jednoho dne zaklepal na dveře zámku Naděje. Seznámil se tak s místem, kde jeho prababička, Élisabeth z Naděje, prožila své dětství i mládí. Emílie s Konstancií, které v té době právě pobývaly na zámku, jej s nadšením přivítaly. Dimitrij brzy podlehl kouzlu krásné Konstancie. Dívka sama ale potřebovala o něco více času: kladla si spoustu otázek, než si nakonec přiznala, že její zmatek v přítomnosti Dimitrije není nic jiného než láska. Nyní už o tom nepochybuje.

Emílie se při pohledu na svou nejdražší přítelkyni usmívá:

„Jsem šťastná, že jste konečně našla svou cestu,“ říká jí něžně.

Konstancie dlouho váhala, protože uvažovala o řeholním a misionářském povolání. Současně ale také snila o spřízněné duši a o založení rodiny. Tyto dvě neslučitelné touhy ji dlouho trápily. Dnes však byla rozhodnutá: provdá se za Dimitrije a zároveň bude pracovat pro misie. Už věděla, že může být prospěšná kněžím a řeholnicím na misiích a zároveň žít ve Francii. Bude se starat o získávání finančních prostředků na pomoc jejich apoštolské činnosti a provázet je modlitbou.

Teď se usmívá zase Konstancie:

„Ano,“ vydechuje. „Teď už vím, že nic nemůže zkalit mé štěstí...“

Kapitola III

Matka Markéta Marie s nedůvěrou pozoruje oba muže sedící naproti ní. Jsou v její pracovně už několik dlouhých minut a jí se ještě nepodařilo přijít na to, proč vlastně přišli. Mistr Montbert bez přestání vychvaluje, jak dobře ústav řídí. Je překvapen, že nachází zámek Naději v tak dobrém stavu. Je jako u vytržení, chce si zámek prohlédnout a dozvědět se víc o historii sirotčince. Ptá se tedy řeholnice, jak sirotčinec vlastně funguje. Jeho řeč však zaznívá falešnými tóny. Na mladém muži s plavými vlasy, který sedí vedle něj, je ale sotva znatelná jakákoli reakce a zdá se, že se o celou rozmluvu téměř nezajímá. Celým svým vzezřením dává najevo jen velkou rozmrzelost a jakýsi údiv.

Matka představená zkříží ruce na hrudi a pronikavě se na oba muže zadívá. S porozuměním se lehce pousměje a nakloní se přes svůj pracovní stůl.

„Pánové, kdybyste mi ráčili konečně sdělit důvod své návštěvy.“

Poručík Courbeau, který stojí u dveří, skloní hlavu. Dal by neví, co za to, aby tu nemusel být. Důvod, proč po něm mistr Montbert chtěl, aby zde byl přítomen, je mu proti mysli, ale neměl příliš na vybranou a jeho nadřízený mu přikázal, aby notáře doprovodil na Naději.

Mladík se chvíli ošívá a pak nepřesvědčivě odpoví:

„Chtěli jsme si prohlédnout zámek, který patří mým příbuzným.“

Sestra Markéta Marie ale není hloupá.

„Váš bratranec Dimitrij Ročenskovskij... Jste přece bratrance, nemám pravdu?“

Plavovlasý mladík pohnul neurčitě rukou.

„Bratrance z druhého kolene,“ opravuje ji. „Má babička a jeho dědeček byli sourozenci.“

„Dobrá,“ pokračuje řeholnice. „Chtěla jsem říct, že také váš bratranec Dimitrij Ročenskovskij přišel navštívit zámek vaší prababičky, Élisabeth z Naděje. Když se dozvěděl o jeho existenci, přivedla jej jeho zvědavost až sem k nám.“

Igor Karinovič příkyvuje spokojeně hlavou.

„I mě sem přivádí zvědavost,“ říká.

Mistr Montbert vedle něj je jako z mramoru. Vyčkává, aby viděl, kam tím řeholnice míří, a je připraven zasáhnout, bude-li to zapotřebí.“

„To vám slouží ke cti,“ pokračuje matka představená. „Je nesmírně důležité poznat své kořeny, když má člověk to štěstí, že nějaké má. Pracuji v tomto sirotčinci už řadu let a vím, jak je pro děti důležité mít alespoň zmínku, byť sebe-menší, o své minulosti. Jenže...“

Mistr Montbert neznatelně ztuhl.

„... váš bratranec Dimitrij přišel jen v doprovodu svého sloužícího.“

Matka Markéta Marie umlká a dává tak prostor k nastolení dlouhého ticha. Igor Karinovič, který je náhle v rozpacích, obrací svůj pohled na notáře. Ten se ale neozývá. Stále čeká. Matka představená tedy pokračuje ve svých úvahách:

„Překvapuje mě, vážený pane,“ říká a ostentativně se otáčí k Igorovi, „že přicházíte v doprovodu notáře, ba co víc, i zastupce policie, abyste navštívil sirotčinec. Pokud ovšem tito dva pánové nejsou vaši přátelé. Jinak mě to velmi udivuje.“

Poručík Courbeau se pod vousy červená. Matka představená ironicky dodává:

„Nezdá se mi, že byste byl ve věku, kdy bychom vás mohli přijmout do našeho penzionátu. A nemýlím-li se, máte stále své rodiče.“

„Pouze matku,“ odpovídá Igor spontánně.

Matka představená se diskrétně přežehná.

„Odpusťte, je mi velmi líto, že jste ztratil otce.“

Protože Igor Karinovič neodpovídá, obrací se matka představená k notáři.

„Mistře?“

Mistr Montbert si ji měří s naprostým klidem a pouští se do výkladu:

„Igor Karinovič, kterého zde vidíte, není mým přítelem ani známým. Stejně tak je tomu i v případě poručíka Courbeau, o tom zcela jistě nepochybujete. Pan Karinovič je mým klientem.“

Matka Markéta Marie ve svém křesle ztuhne. Notářův sebejistý a chladný hlas ji náhle vyvádí z míry.

Notář na chvíli umlká, aby svým slovům dodal více váhy. Jakmile vyčte z očí matky představené obavy, pokračuje.

„Díky svému bratranci Dimitriji Ročenkovskému se můj klient dozvěděl o existenci tohoto zámku. Pan Ročenkovskij mu o něm vyprávěl po svém návratu z Francie, což bylo už před několika měsíci. Umíte si jistě představit, že to probudilo zvědavost mého klienta...“

Matka Markéta Marie po něm šlehla temným pohledem.

„Mistře, ušetřete mě podobného odbíhání od tématu.“

„Dobrá dobrá. Když si přejete, abychom šli přímo věci, uděláme to.“

Posouvá se až k okraji křesla, aby si byl jist, že řeholnice dobře uslyší jeho slova.